

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1206/2015
21.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.С., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног А.С., адвоката С.К., поднетом против правноснажног решења Основног суда у Прокупљу Ки бр.763/12 од 23.11.2012. године и правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 559/14 од 13.03.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.367/15 од 29.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I ОДБАЦУЈЕ СЕ као неблагоприятан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.С., поднет против правноснажног решења Основног суда у Прокупљу Ки 763/12 од 23.11.2012. године.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 559/14 од 13.03.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.367/15 од 29.10.2015. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Прокупљу Ки бр.763/12 од 23.11.2012. године, ставом I је одлучено да се против окривљеног А.С., спроведе истрага због постојања основане сумње да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, а ставом II према окривљеном је на основу члана 136. ст.1, 2. и 4. ЗКП, изречена мера забране напуштања боравишта без одобрења суда и привремено је одузета путна исправа која гласи на име окривљеног, те је одређено да ће изречена мера из ст.1. и 2. члана 136. ЗКП, трајати док за истом постоји потреба, а најдуже до правноснажности пресуде и да суд, уколико окривљени прекрши изречену забрану, против њега може одредити притвор.

Пресудом Основног суда у Прокупљу К 559/14 од 13.03.2015. године, окривљени А.С., оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против

безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и истовремено је одређено да ће се ова казна извршити тако што ће је окривљени извршавати у просторијама у којима станује, применом електронског надзора и да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција те да ће суд одредити да окривљени остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора уколико једном у трајању од преко шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује. Према окривљеном је на основу члана 86. у вези члана 297. став 5. КЗ изречена мера безбедности – забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године, рачунајући од дана правноснажности одлуке, с тим да се време проведено у затвору, не урачунава у време трајања ове мере. Окривљени је обавезан да плати суду: паушални износ од 10.000,00 динара и трошкове кривичног поступка у износу од 215.857,00 динара и оштећенима И.С. и В.Н., за ангажованог пуномоћника из редова адвоката износ од 225.375,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде и под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.367/15 од 29.10.2015. године, усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Прокупљу и првостепена пресуда је преиначена у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је другостепени суд окривљеног за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од једне године, која ће се извршити у Заводу за извршење казне затвора, у коју му се, поводом жалбе Основног јавног тужиоца у Прокупљу (у смислу члана 63. став 1. КЗ) у вези члана 451. став 3. ЗКП, урачунава време задржавања од 22.11.2012. године до 25.11.2012. године, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведеног решења и наведених пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног А.С., адвокат С.К., због повреде закона из члана 200. став 5. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, утврди да је подносиоцу захтева повређен закон из члана 200. став 5. ЗКП и укине решење Основног суда у Прокупљу, Ки бр.763/12 од 23.11.2012. године.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП, одржао седницу већа у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, прописано је да због повреде тог Законика (члан 74. члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. ст.3. и 4), учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек. Овај рок важи и за браниоца окривљеног, с обзиром на одредбу члана 71. тачка 5) ЗКП, којом су права браниоца ограничена правима окривљеног.

С обзиром на то да из списка предмета и то из повратнице произлази да је окривљени А.С., побијано правноснажно решење Основног суда у Прокупљу Ки

763/12 од 23.11.2012. године, лично примио дана 30.11.2012. године, а да је његов бранилац, против наведеног решења, захтев за заштиту законитости преко поште поднео дана 10.12.2015. године, дакле по протеку законом прописаног рока из члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека, то је Врховни касациони суд исти у односу на цитирано решење оценио неблаговременим.

Бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости је поднео и против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К бр.559/14 од 13.03.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.367/15 од 29.10.2015. године, истичући да у предметном поступку који је вођен пуне три године против окривљеног А.С., поступајући судија није испитивао на свака три месеца оправданост трајања мере иако је то по члану 200. став 5. ЗКП, био у обавези да учини.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 200. став 5. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног А.С. у односу на побијане правноснажне пресуде оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 1) ЗКП, одлучио као у ставу I, а на основу члана 487. став 1. тачка 2), као у ставу II изреке овог решења.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**